

- Der verborgene Gott -
Albanische Übersetzung
Guri i Ndërtimit Frymor Nr. 78

-Perëndia i fshehur-

"Duke qenë se, pra, o vëllezër, kemi guxim me anë të gjakut të Jezusit për të hyrë në Shenjtëroren, nëpërmjet rrugës së re dhe të gjallë që Ai na e përkushtoi përmes velit, domethënë mishit të Tij." (Hebrenjve 10,19-20).

"Përmes velit." Perëndia zbriti poshtë, i fshehur në mish (1 Timoteut 3,16). Për ta shfaqur Vetveten. Ai duhej të fshihej, që ne të mos mund ta shihnim Atë (Gjoni 12,20-24). Kështu Ai u fsheh pas velit. Dhe kush ishte veli? Jezusi. **"Nuk jam Unë që i bëj veprat, por Ati Im,"** tha Jezusi. **"Ati Im banon në Mua."** (Gjoni 14,10). **"Ati Im vepron deri tani, dhe edhe Unë veproj."** (Gjoni 5,17). Ja ku është Ai si i fshehuri, duke ecur në mish, Perëndi, Emanuel, Perëndi me ne (Mateu 1,21-23; Isaia 7,14). **"Perëndia ishte në Krishtin duke e pajtuar botën me Vetveten."** (2 Korintasve 5,19).

Veli është mishi. Veli është ajo që na pengon ta shohim Perëndinë ballë për ballë në këtë kishë. Veli është ajo që na pengon t'i shohim engjëjt në pozitën e tyre, se si qëndrojnë pranë karrigeve. Veli është ajo që na pengon ta shohim Atë. Ne jemi të fshehur pas velit, dhe ky vel është mishi. Ne jemi bij dhe bija të Perëndisë, ne jemi në praninë e Perëndisë. **"Engjëlli i Zotit vendoset rreth atyre që e kanë frikë Atë."** (Psalmi 34,8). Ne jemi gjatë gjithë kohës në praninë e Perëndisë. **"Nuk do të të lë kurrë dhe nuk do të të braktis kurrë. Unë do të jem gjithmonë me ty, deri në fund."** (Hebrenjve 13,5-6). Por veli është mishi, i cili na mban larg pranisë së Tij. Mirëpo, përmes shpirtit, frymës, përmes besimit tonë, ne e dimë se Ai po na vëzhgon. Ai qëndron pranë nesh. Ai është këtu tani.

Ja ku është. Mbajeni fort këtë! Veli është ajo që na pengon të jetojmë ashtu siç duhet të jetojmë. Veli, mbështjellësi, është ajo që na pengon të bëjmë gjërat që ne me të vërtetë dëshirojmë t'i bëjmë. Dhe Perëndia erdhi i mbuluar me mish, por veli u çua më dysh (Mateu 27,45-53). Dhe Perëndia u bë përsëri Perëndi dhe e ringjalli mbështjellësin në të cilin ishte fshehur. Kjo është ringjallja e Zotit Jezus. Me këtë Ai na e vërtetoi se edhe ne, në këtë mbështjellës në të cilin tani jemi të fshehur, duhet ta besojmë me anë të besimit dhe ta pranojmë. Dhe kur ky vel të çahet më dysh, unë do të hyj në praninë e Tij me këtë siguri, duke ditur: **"Unë e njoh Atë në fuqinë e ringjalljes së Tij."** (Filipianëve 3,7-11). Kur Zoti Jezus të vijë përsëri, ky mbështjellës do të ringjallet përsëri në një mënyrë të përsosur. Atëherë unë do të eci dhe do të flas me Të si me Shëlbuesin tim dhe Perëndinë tim, kur Ai të marrë fronin e Davidit (Isaia...).

... 9,6-7). Dhe ne do të jetojmë përgjithmonë në këtë mbështjellës, pasi ai të jetë bërë i përsosur; sepse tani për tani ky mbështjellës ende ka mëkat në vete. Mos mendo kurrë se tani e ke trupin e përlëvduar, për sa kohë që jemi në këtë trup tokësor. Ai duhet të vdesë, ashtu si edhe shpirti yt (natyra) duhet të vdesë (Ezekieli 18,20), që të rilindë. [1]

Tani, nëse Moisiu, nën ligjin natyror – ashtu siç na e zbulon Pali tek **2 Korintasve 3,7-16** – duhej ta mbulonte fytyrën e tij, sa më e lavdishme do të jetë ajo frymore dhe e fshehur për jobesimtarin, përpara se t'i zbulohet atij! Moisiu ishte një njeri i veçantë. Sa më tepër do t'ju quajnë kështu juve, që keni depërtuar përmes velit (Hebrenjve 10,19-22), keni hyrë në Shtyllën e Zjarrit dhe keni dalë prej saj me bekimin! Dhe tani ju jeni të mbuluar me vel. Njerëzit nuk mund ta shohin këtë. Ata nuk mund ta kuptojnë.

Nëse natyrorja ishte tashmë e lavdishme, sa më tepër do të jetë e mbinatyrshtja! (2 Korintasve 3,11). Nëse natyrorja, e cila kishte një fund, ishte tashmë e lavdishme, sa më tepër do të jetë e lavdishme kjo, e cila nuk ka fund!

Megjithatë, ajo është e mbuluar me vel. Nuk është e mbuluar për besimtarin, por për jobesimtarin. Ata nuk mund ta shohin atë. Perëndia gjithmonë e fsheh Vetën nga jobesimtari. Traditat e fshehin Atë. Ashtu siç ishte atëherë, ashtu është edhe sot.

Ky ishte një vel frymor që ne e kemi tani, aty ku ishte veli natyror. Ata u vërtetuan përmes profetit me Fjalën e shkruar, një profetizues, i cili vjen me Fjalën e shkruar për ta bërë atë të qartë.

Ata e dinin se Fjala ishte aty, por nuk e dinin se çfarë do të thoshte ajo. Dhe Moisiu e bëri të qartë. Ai tha: **"Urdhërimi thotë kështu, dhe kjo është arsyeja."** Ai e bëri të qartë. Dhe përpara se të bëhej e qartë, ajo ishte e fshehur.

Ashtu është edhe sot, e fshehur për njerëzit, derisa të zbulohet dhe t'u bëhet e qartë njerëzve. Perëndia, Perëndia i Fuqishëm, Fjala e mbuluar me mish njerëzor. Vëreni. Tani kemi konstatuar se është e fshehur për jobesimtarin, por e zbuluar për besimtarin.

Vëreni, Moisiu duhej të hynte vetëm në atë Shtyllë Zjarri (Eksodi 24,15-18). Askush nuk mund të shkonte me të. Çfarë na thotë kjo? Se njeriu nuk hyn atje duke iu bashkuar një grupi pentekostal. Shikoni, Ai kurrë nuk ia zbuloi këtë një grupi. Ai ia zbuloi një individ. Dhe kështu është edhe sot. Ju thoni: **"Unë i përkas kishës. Unë bëj pjesë atje."** Por kjo nuk do të funksionojë.

Dhe për secilin që është përpjekur ta ndjekë Moisiun dhe ta imitojë atë, kjo ishte vdekje. Dhe kështu është edhe sot: është vdekje frymore kur dikush përpiqet ta imitojë atë.

Kur ajo është zbuluar, është e lavdishme dhe diçka e nxjerr atë prej teje, kur ti ecën atje brenda. Ti bëhesh një vel. Nuk do të funksionojë ta imitosh atë. Kjo do të thoshte vdekje.

Veli i Moisiut; ai ishte Fjala e gjallë për popullin. Dhe sot është e njëjta gjë me njerëzit që janë të mbuluar me vel. Ata janë letra të shkruara, të lexuara nga të gjithë njerëzit. Jo një letër e re, por letra që tashmë është shkruar, e shprehur. Janë ata që besojnë Fjalën dhe premtimin e kësaj dite, se Perëndia do ta derdhë Frymën e Tij mbi çdo mish (Joeli 2,28-29), dhe këta janë letra të shkruara (2 Korintasve 3,1-3). Dhe nëse dikush dëshiron ta imitojë këtë në mënyrë mishërore, ai dështon. Jeta jote tregon se çfarë je.

Tani, ne kemi një Vëlla të madh: Jezusin, Birin e Perëndisë (Romakëve 8,28-30). Dhe Ai erdhi për ta paguar këtë për ne, nëse ne vetëm e besojmë dhe mund të hyjmë me Të brenda velit (Hebrenjve 10,19-22). Jezusi është Moisiu ynë sot. Veli i Moisiut ishte Fjala e gjallë për popullin. Sot Jezusi i fshehur është Fjala e gjallë për njerëzit, Jezusi në Kishë (Kolosianëve 1,26-29). Fryma e Shejt, Biri i Perëndisë në njerëzit, e zbulon Fjalën përmes premtimit të kësaj dite dhe e përmbush atë pikërisht në të njëjtën mënyrë. Sot është e njëjta gjë.

Dhe mbani mend, Moisiu e bëri këtë dhe nuk ia shfaqti të gjithë botës, por vetëm popullit të eksodit, vetëm një klase njerëzish, dhe këta ishin ata që dolën në eksod (Eksodi 12; 13; 14).

Dhe a po arrijmë deri në pikën që Perëndia po thërret për një dalje, për të dalë nga prapa velit mishëror, i cili përpiket të imitojë, i cili përpiket t'u bashkohet kishave; tani nuk bëhet më fjalë as për metodistët, baptistët, presbiterianët, por për kishat pentekostale. Megjithatë, kjo është një çështje individuale. Je ti dhe Perëndia. Ti duhet të hysh brenda, jo grupi yt, jo kisha jote, jo pastori yt, por je ti ai që duhet të hyjë.

Dua t'ju tregoj edhe një veçori tjetër të karakterit të Moisiut, kur ai doli jashtë. Edhe pse ai ishte një profet dhe një njeri kaq i madh, kur doli me Fjalën, populli pa se ai kishte ndryshuar (Eksodi 34,27-35). Diçka kishte ndodhur me të. Kur ai doli me Fjalën e vërtetuar të asaj ore, me urdhërimet, ai ishte një njeri i ndryshuar.

Dhe kështu do të jetë edhe me ty, kur të dalësh nga prapa këtij veli njerëzor, që tallet me një takim të tillë, që pengohet në shërimin hyjnor dhe thotë se ditët e mrekullive kanë kaluar. Ky vel njerëzor ka rënë, veli tradicional; ti ke dalë prej prapa tij dhe secili do të shohë se diçka ka ndodhur me ty

Po, kur të dalësh nga prapa velit, do të jesh plotësisht në shikimin e njerëzve, që ata të mund të shohin se diçka ka ndodhur me ty. Për jobesimtarin është Fjala e fshehur pas velit, por plotësisht e dukshme për besimtarin. **"Jezus Krishti është i njëjti dje, sot dhe përjetë."** (Hebrenjve 13,8).

Atëherë ishte Perëndia. Në ato ditë ishte Perëndia në një njeri, Birin e Tij, Jezus Krishtin. Ne e besojmë këtë. Jo vetëm një profet, jo vetëm një njeri i zakonshëm. Ishte Perëndia në Krishtin, Perëndia në një njeri, plotësia e Hyjnisë trupërisht në një njeri. Perëndia në një njeri! (Kolosianëve 2,9).

Tani është Perëndia në njerëzit, plotësia e Perëndisë në Hyjninë trupërisht në tërë Kishën e Tij, duke e shprehur Vetveten dhe duke e përmbushur Fjalën e Tij.

Tani, Perëndia në të gjitha epokat kishte lëkurë ose mbulesa mbi Veten. Ai, Perëndia, e fshehu Vetveten pas velit.

Unë e kam treguar këtë histori të vogël, se një mbrëmje u ngrit një stuhi dhe nëna i tha djalit të saj të vogël: **"Tani shko lart, biri im, dhe shko në shtrat."**

Ai tha: **"Mami, kam frikë."**

"Nuk do të të ndodhë asgjë. Shko lart dhe shko në shtrat."

I vogli ishte shtrirë atje dhe vetëtimat ndriçonin përmes dritareve. Ai u bë vërtet nervoz, futi kokën nën batanije dhe megjithatë mund ta dëgjonte bubullimën dhe t'i shihte vetëtimat përmes dritareve. Kështu ai tha:

"Mami!" Dhe ajo tha: **"Çfarë dëshiron, i vogli im?"**

Ai tha: **"Eja këtu dhe fli me mua."**

Kështu ajo u ngjit shkallëve, ashtu siç do ta bënte çdo nënë e mirë dhe besnike, u ngjit lart dhe e mori të voglin në krahët e saj. Dhe ajo tha: **"Biri im, mami dëshiron të të thotë diçka."**

Ai tha: **"Po, mirë, mami."**

Ajo tha: **"Duhet ta mbash mend gjithmonë këtë: ne shkojmë gjithmonë në kishë. Ne e lexojmë Biblën, ne lutemi dhe jemi një familje e krishterë. Ne besojmë në Perëndinë. Ne besojmë se, kur ka stuhi ose çfarëdo që të vijë, Perëndia është mbrojtja jonë."**

Ai tha: **"Mami, edhe unë e besoj këtë. Por,"** tha ai, **"kur këto vetëtima janë kaq afër, unë dua një Perëndi me lëkurë."**

Kështu mendoj se jo vetëm i vogli, por të gjithë ne ndihemi kështu. Kur mblidhemi së bashku, kur lutemi njëri për tjetrin, ne kemi një Perëndi me lëkurë.

Ne kemi parë se Perëndia gjithmonë kishte një lëkurë. Kur Moisiu e pa Atë, Ai ishte në një trajtë. Ai dukej si një njeri (Eksodi 33,12-23). Kur Perëndia ishte pas velit, Ai kishte një lëkurë përpara Vetes. Sot Perëndia është në ...

Kisha e Tij i mbuluar me lëkurë. Ai edhe sot është ende i njëjti Perëndi. Këtë e kemi vërtetuar.

Është kjo mbulesë mishi ajo që njerëzit e lidhur pas traditave nuk e kuptojnë. Ata thjesht nuk mund të besojnë se është Perëndia Ai që i bën njerëzit të veprojnë kështu. Kjo ndodh sepse Perëndia është i mbuluar me lëkurë në Kishën e Tij, në njerëzit. Kjo është e vërtetë. Ai është i fshehur para jobesimtarëve, por u është zbuluar besimtarëve.

Kur sot perdeja e traditave të etërve të tyre çahet dhe Fjala depërton përmes saj, atëherë pamja bëhet përsëri e qartë dhe ne e njohim Atë në Hyjninë e Tij, përsëri të mbuluar në mish njerëzor. Lexoni Hebrenjve 1,1-3 dhe Zanafilla 18,1-18. Ju kujtohet: Perëndia erdhi te Abrahami si një njeri, u ul, hëngri dhe foli me të, dhe i tregoi atë që Sara, e cila ishte pas Tij në tendë, po mendonte në zemrën e saj.

Jezusi tha: “Ashtu siç ishte në ditët e Sodomës, kështu do të jetë edhe në ardhjen e Birit të njeriut.” Hyjnia, përsëri e mbuluar në mish njerëzor. Mbajeni mend këtë: Jezusi nuk tha te Luka 17,30: “Kur Biri i Perëndisë të zbulohet.” Ai tha: “Kur Biri i njeriut të zbulohet” — kur Biri i njeriut të kthehet përsëri në Kishë dhe ta zbulojë Vetën përmes qenieve njerëzore. Nuk bëhet fjalë për Birin e Perëndisë, por për Birin e njeriut, i cili në ditët e fundit kthehet në Kishën e Tij. Ne e dimë se kjo është një nga premtimet e Perëndisë.

Ka edhe një gjë tjetër të rëndësishme në Besëlidhjen e Vjetër. Kam shënuar pjesën nga Eksodi, ku shkruhet për lëkurat e baldosës. Për çfarë shërbenin ato? Lëkurat e baldosës e fshihnin lavdinë e Perëndisë nga njerëzit (Eksodi 40,17-38; Eksodi 35,5.7.23). Njerëzit nuk mund ta shihnin atë, sepse ishte pas asaj perdeje që e fshihte. Lavdia e Perëndisë ishte pas asaj lëkure.

Dhe tani lavdia e Perëndisë është pas lëkurës suaj, dhe ai që mbahet pas traditave nuk e sheh atë. Ajo ndodhej pas perdes, aty ku ishte edhe Fjala e Tij.

Çfarë ndodhej brenda, pas asaj lëkure, atyre lëkurave të vjetra të baldosës? E pra, nuk ishte ndonjë shkëlqim që do të na pëlqente. Dhe kur Ai u bë mish dhe banoi ndër ne, ende nuk ishte ndonjë shkëlqim që do të na pëlqente (Isaia 53,1-10).

Dhe kështu është edhe sot. Nuk ka asgjë te një burrë apo te një grua që mund të na pëlqejë. Çështja është ajo që ndodhet prapa. Pikërisht për këtë bëhet fjalë. “Ah”, thua ti, “e njoh atë djalë. Dikur ishte pijanec. Ai më parë bënte këtë dhe atë.” Mua nuk më intereson se çfarë ka bërë më parë. Çfarë është e fshehur pas asaj lëkure? Ajo që është prapa saj, kjo është ajo që ka rëndësi. Njerëzit janë të verbuar. Lëkura i verbon njerëzit. Ata thonë: “Unë ende e mbaj mend kur ajo grua bëri këtë dhe atë.” Unë e di çfarë ka bërë, por çfarë është ajo tani? A e shihni?

Ato lëkura dikur ishin mbi baldosën, por tani ato e fshehin lavdinë e Perëndisë dhe e kanë strehuar atë pas vetes. Dikur ishte mbi një kafshë, por tani ajo strehon lavdinë e Perëndisë.

Dhe kështu edhe lëkura jote sot mund të ndryshohet, që të bëhet një vendbanim për Perëndinë – Perëndia duke banuar në njerëzim (Efesianëve 2,19-22; Hebrejve 3,1-6).

Shikoni, në brendësi të atyre lëkurave të vjetra të baldosës ishte Fjala. Dhe pranë Fjalës ishte edhe buka e paraqitjes. Arka ishte e spërkatur. Dhe çfarë ishte aty? Lavdia e Shekinah-ut ishte brenda saj (1. Mbretërve 8,10-11; 2. Kronikave 5,11-14). Tani, Fjala është një farë dhe ajo nuk mund të japë fryt derisa Biri (Dielli) ta godasë. Biri duhet të ndriçojë mbi farën,

-5-

që ajo të dalë dhe të japë fryt. Kjo është e vetmja rrugë. Ti e merr Fjalën e Perëndisë në zemrën tënde dhe hyn në lavdinë e Shekinah-ut. Dhe kur e bën këtë, ajo do të sjellë bukën e paraqitjes, manën, e cila u dha vetëm për një popull të veçuar. Këta janë të vetmit që lejohen ta hanë dhe ta njohin atë. Pali tha këtu: “Ne shndërrohemi nga lavdia në lavdi.” (2. Korintasve 3,18). E shihni, në fund ajo kthehet përsëri në lavdinë e saj fillestare.

Është njësoj si me një farë në një mëngjes të bukur. Fara e një luleje bie në tokë. Fara e grurit bie në tokë. Cila është gjëja e parë? Ajo rritet lart dhe bëhet një filiz i vogël. Pastaj bëhet një kalli dhe më pas kthehet përsëri në kokrrën e saj fillestare.

Tani, pikërisht kështu ishte edhe me Kishën. Ajo erdhi nga Luteri, Wesley dhe tani është kthyer përsëri te kokrra fillestare, përsëri në lavdinë e saj fillestare, përsëri në lavdinë që kishte në fillim. Biri, që u ngrit në Lindje, është i njëjti Bir që shfaq të njëjtën gjë në Perëndim, duke u shndërruar nga lavdia në lavdi. Ajo ndryshon nga paganizmi nëpërmjet Luterit; dhe nga Luteri vazhdon te Wesley; nga Wesley hyn në Pentekost; më tej e më tej, duke u shndërruar nga lavdia në lavdi dhe duke sjellë manën e fshehur.

Dhe tani ajo është pjekur për ta sjellë Atë përsëri ashtu siç ishte në fillim, të njëjtën shërbesë të Tij, të njëjtin Jezus, të njëjtën fuqi, të njëjtën Frymë të Shenjtë. I Njëjti që zbriti në ditën e Pentekostit është e njëjta Frymë e Shenjtë që e shfaq Vetën sot, nga lavdia në lavdi në lavdi. Dhe Ai është kthyer te fara e Tij fillestare me pagëzimin e Frymës së Shenjtë, me të njëjtat shenja, të njëjtat mrekulli, të njëjtin pagëzim, të njëjtin lloj njerëzish, duke vepruar në të njëjtën mënyrë, me të njëjtën fuqi, me të njëjtat ngjarje. Ajo shkon nga lavdia në lavdi. Dhe gjëja e ardhshme do të jetë: “Të shndërruar nga kjo lavdi në një trup, në ngjashmëri me trupin e Tij të përlevduar, ku do ta shohim Atë.” (Filipianëve 3,20-21).

-6-

Vëreni, ne shohim se si është shndërruar. Që nga Golgota, ne jemi të ftuar të marrim pjesë në lavdinë e Tij. Tani, sipas 1. Korintasve 12,13, ne pagëzohemi në Trupin e Tij. Me anë të një Fryme ne të gjithë jemi pagëzuar. Jo me një “ujë”, por me një “Frymë” ne të gjithë jemi pagëzuar. Kjo është e vërtetë, dhe nëpërmjet kësaj ne tani jemi bërë pjesë e Tij. [2]

